

Forslag til lov om ændring af lov om banker og sparekasser.

(Lovforslag nr. L 196).

19) Anden behandling af:

Forslag til lov om udskrivningsprocenten for kalenderåret 1981 og om ændring af forskellige skattelove. (Regulering af beløbsgrænser).

(Lovforslag nr. L 231).

Meddelelser fra formanden:

Formanden:

Boligudvalget har afgivet tillægsbetænkning over:

Forslag til lov om byfornyelse og boligforbedring. (Lovforslag nr. L 160).

Forslag til lov om ændring af lov om boligsikring. (Byfornyelse). (Lovforslag nr. L 158).

Forslag til lov om ændring af lov om sanering. (Genhusning af udsanerede i private udlejningsejendomme m. v.). (Lovforslag nr. L 159).

Forslag til lov om ændring af lov om lands- og regionplanlægning og lov om kommuneplanlægning i anledning af lov om byfornyelse og boligforbedring. (Lovforslag nr. L 173).

Eksemplarer er omdelt.

Det politisk-økonomiske udvalg har afgivet tillægsbetænkning over:

Forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser vedrørende anvendelse af reguleringspristallet. (Lovforslag nr. L 178).

Eksemplarer er omdelt.

Socialudvalget har afgivet tillægsbetænkning over:

Forslag til lov om socialindkomst. (Lovforslag nr. L 222).

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Ændringer af reglerne om kon-tanthjælp, indførelse af socialindkomst m. v.). (Lovforslag nr. L 223).

Forslag til lov om ændring af lov om folkepension. (Indførelse af socialindkomst). (Lovforslag nr. L 224).

Forslag til lov om ændring af lov om invalidepension m. v. (Indførelse af socialindkomst og indtægtsregulering af invaliditetsydelse). (Lovforslag nr. L 225).

Forslag til lov om ændring af lov om pension til enker m. fl. (Indførelse af socialindkomst). (Lovforslag nr. L 226).

Forslag til lov om ændring af lov om børnetilskud og andre familieydelse. (Nedsættelse af indkomstgrænse og indførelse af socialindkomst). (Lovforslag nr. L 227).

Eksemplarer er omdelt.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Tredje behandling af:

Forslag til lov om byfornyelse og boligforbedring.

(Lovforslag nr. L 160. Fremsat 29/2 80. Første behandling 18/3 80. Betænkning 23/5 80. Anden behandling 29/5 80. Tillægsbetænkning 30/5 80).

Der var stillet 8 ændringsforslag i tillægsbetænkningen.

Uden for tillægsbetænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Forhandling

Svend Andersen (S):

Af de ændringsforslag, der er stillet under udvalgsarbejdet efter anden behandling, kan vi stemme for dem, der er stillet af boligministeren.

Ved ændringsforslag nr. 1 bliver der givet kommunerne mulighed for at lade de ejendomme, en kommune har overtaget og forbedret, overgå til ungdomsboliger, i det omfang de ikke ønskes overtaget af lejerne på andelsbasis. Det er en ordning, vi finder rimelig.

Ved ændringsforslag nr. 2 bringes kravet om størrelsen af genhusningslejlighederne i overensstemmelse med de størrelseskrav, der findes i boligsikringslovgivningen. Vi finder ligeledes, at denne ændring er rimelig.

Det har i den senere tid fra nogle partiers side været udtalt, at man ville bruge grundlovens § 73 til udskydelse af loven til efter et folketingsvalg. Begrundelsen herfor skulle

[Svend Andersen]

være de ekspropriative bestemmelser, som findes i loven, bestemmelser, der i øvrigt også findes i den nugældende saneringslov, og som ikke har givet anledning til problemer; i nogle tilfælde er bestemmelserne endda stærkere i saneringsloven.

Ved vedtagelsen af bestemmelsen om, at de af kommunerne overtagne ejendomme efter afslutningen af byfornyelsesprojekter skal tilbydes beboerne på andelsbasis, styrkes andelsboligtanken, hvad vi kan være enige i. Men har nogle betragtet kommuners overtagelse af de ejendomme, der omfattes af en byfornyelsesplan, som en særlig ekspropriativ bestemmelse, afsvækkes denne ved bestemmelsen om, at disse ejendomme skal udbydes som andelsboliger.

Nu har boligministeren endvidere stillet ændringsforslag om, at der også skal ydes grundkapital og rentesikring til de ejendomme, der er opdelt som ejerlejligheder, så længe de er udlejet. Dette anser vi for en yderligere indrømmelse over for de partier, der har haft en underskriftindsamling i tankerne. Vi mener, at dette ændringsforslags skæbne er afhængig af, om loven kan stadfæstes umiddelbart efter sin vedtagelse, og jeg må derfor opfordre de partier, der har haft tanker om at benytte sig af grundlovens § 73, til før afstemningen om ændringsforslagene at tilkendegive, om de vil benytte grundloven til at hindre, at loven kan stadfæstes nu. Er det tilfældet, kan det ikke være de ekspropriative bestemmelser, der er hovedmotivet. Så må det være et ønske om at hindre det, som et flertal betragter som 1980ernes store opgave, i at blive gennemført, for selv om der kan laves udmærket boligforbedring ved hjælp af den nugældende saneringslov, er det nødvendigt, at vi får vedtaget og stadfæstet byfornyelsesloven, fordi der herved kan komme mere arbejde i gang og det kommer i gang på en bedre måde. De beboere, der berøres af byfornyelse, får større indflydelse på planernes udformning, og der bliver bedre genhusningsmuligheder og bedre støtte. Jeg har vanskeligt ved at forestille mig, at man vil forhindre både dette, og at der gives øgede beskæftigelsesmuligheder for adskillige tusinde. Derfor bør enhver tanke om at samle underskrifter for at hindre lovens stadfæstelse op-høre.

Formanden:

Jeg kan se, at ordførerne ikke kan høre, hvad der bliver sagt heroppefra, men jeg har stort set opgivet at bede om ro i salen. Jeg beklager, men jeg kan ikke gøre noget ved det.

Fogh Rasmussen (V):

Mellem anden og tredje behandling er der på ny foregået et udvalgsarbejde om denne omfattende sag, og dette udvalgsarbejde har atter afsløret, hvor uigennemarbejdet dette lovkompleks er. Så sent som lige før jeg gik på talerstolen her, blev det sidste bilag omdelt, og det fortæller nok bedre end noget andet, hvilket hastværk man har haft med at få denne lovgivning gennem folketinget.

Jeg skal med hensyn til de ændringsforslag, der er stillet, koncentrere mig om dem, der er stillet af ministeren under nr. 4-7. Ifølge disse har ministeren bøjet sig for noget af den kritik, som vi har ført frem ved tidligere lejligheder, også her i salen og senere i udvalget. Ministeren lægger her op til, at der skal kunne ydes støtte på nærmere angivne vilkår til indehavere af udlejede ejerlejligheder, som det bliver påbudt at gennemføre en modernisering. Efter det oprindelige lovforslags ordlyd ville disse indehavere af udlejede ejerlejligheder i realiteten blive tvunget til at aflyse opdelingen i ejerlejligheder, fordi det kunne blive påbudt dem at udføre en modernisering uden at kunne opnå støtte hertil, mens lejerne i ejerlejlighederne skulle være stillet efter moderniseringen, som om støtte var ydet. Det er tilfredsstillende, at ministeren her har stillet ændringsforslag, som betyder, at disse indehavere kan få en støtte, således at det, ministeren betegnende har kaldt indstykning, ikke kan foregå. Vi vil derfor støtte disse ændringsforslag.

Så mærkede jeg mig, at den socialdemokratiske ordfører, hr. Svend Andersen, afkrævede mig et svar på, hvorvidt venstre vil gøre brug af grundlovens § 73, stk. 2. Det kan hr. Svend Andersen ikke få at vide ved denne lejlighed. Det er sådan i henhold til grundlovens § 73, stk. 2, at en tredjedel af folketingets medlemmer inden for en frist af 3 søgnedage kan kræve, at lovforslag først bliver stadfæstet efter nyvalg til folketinget, men det forekommer mig, at hr. Svend Andersen har misforstået indholdet af denne

[Fogh Rasmussen]

grundlovsbestemmelse. Jeg vil derfor gerne citere grundlovens § 73, stk. 2, hvori der står:

»Når et lovforslag vedrørende ekspropriation af ejendom er vedtaget, kan en tredjedel af folketingets medlemmer inden for en frist af tre søgnedage fra forslaget endelige vedtagelse kræve, at det først indstilles til kongelig stadfæstelse, når nyvalg til folketinget har fundet sted og forslaget på ny er vedtaget af det derefter sammentrædende folketing.«

Det står altså tydeligt og klart i denne grundlovsbestemmelse, at et sådant mindretal kan forlange dette, *når* lovforslaget er vedtaget, og det er det som bekendt først efter tredje behandling.

Vi må fastholde vores grundlovmæssige ret til at vurdere den færdigbehandlede lov i dens helhed, herunder se på, hvordan det går med de ændringsforslag, som er stillet her ved tredje behandling.

Ministeren har stillet et ændringsforslag, som er godt, og som vi støtter. Men hverken ministeren eller hr. Svend Andersen skal tro, at grundlovens § 73, stk. 2, er en handelsvare. Når ministeren har stillet sit ændringsforslag, må det være, fordi ministeren – og, forstår jeg, også socialdemokratiet – synes, at det er et godt forslag. Det er på den anden side også klart, at ændringsforslagets skæbne vil indgå i vore videre overvejelser, og netop derfor må vi afvente folketingets endelige behandling. Man skal ikke tro, at vi bøjer os for politisk afpresning.

(Kort bemærkning).

Svend Andersen (S):

Må jeg sige til hr. Fogh Rasmussen, at jeg udmærket er klar over, at grundlovens § 73 siger: *efter* at et lovforslag er vedtaget. Men nu er det ikke mig eller nogen fra socialdemokratiet, der har bragt spørgsmålet om underskriftindsamling ind i billedet; det har bl. a. hr. Fogh Rasmussen, før forslaget er blevet vedtaget. Det er jo derfor, spørgsmålet allerede er blevet rejst.

Keld Andersen (KF):

Folketinget skal nu tage stilling til en tilrådsbetænkning fra boligudvalget, som er blevet til, efter at bl. a. det konservative folkeparti krævede fornyet udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling. Det har

under denne behandling vist sig, at det bestemt ikke var uvæsentligt, at boligudvalget fik endnu nogle timer til at kigge på denne dårligt forberedte og uigennemtænkte lov.

Jeg troede, da vi havde anden behandling og udvalget havde afgivet betænkning, at det var slut med bilagene til udvalget. Derfor påtalte jeg ved anden behandling, at vi efter afgivelsen af betænkningen fik yderligere journaliserede bilag. Ikke desto mindre fortsætter denne fremgangsmåde. Jeg synes, folketingets medlemmer skal vide, at de boligpolitiske ordførere, efter at tinget har taget hul på debatten, og efter at ordførerne har anbragt sig ved ordførerbordet, fortsat får udleveret bilag om så væsentlige ting scm, hvorvidt der er tale om ekspropriation eller ikke ekspropriation i denne lov. Jeg må protestere mod denne fremgangsmåde, som er ganske mageløs, og jeg skal sige til fremsenderen af det bilag, jeg fik stukket i hånden: jeg kan ikke tage stilling til det, jeg har ikke haft lejlighed til at læse det.

Må jeg sige om de stillede ændringsforslag, at det er rigtigt, at der er stillet nogle ændringsforslag til bl. a. § 57, og jeg medgiver gerne boligministeren, at disse ændringsforslag i nogen grad imødekommer bl. a. det konservative folkeparti.

Men jeg vil også gerne sige til boligministeren, at grundlovens § 73, stk. 2, er ikke en bestemmelse, man sådan tager frem ved enhver passende og upassende lejlighed. Det er en alvorlig beslutning at træffe at bruge denne paragraf, og derfor skal jeg sige til ministeren, at selv om vi er imødekømtet en smule med disse ændringsforslag, rækker vor gode vilje kun til her at tilkendegive, at vi naturligvis vil stemme for disse ændringsforslag, men vi agter ikke at pantsætte vor ret til at få ikrafttrædelsen af en lov, der omhandler ekspropriation, udskudt, efter at den er vedtaget ved tredje behandling, til nyvalg til folketinget har fundet sted.

Og må jeg sige til den socialdemokratiske ordfører, at dette har ikke noget at gøre med, hvem der har fremsat tanken eller ønsket om at samle underskrifter sammen. Det fremgår klart og tydeligt af paragraffen, at denne stilling tager man, når lovforslaget er vedtaget ved tredje behandling.

Kirsten Jacobsen (FP):

[Kirsten Jacobsen]

Jeg må give de to tidligere ordførere ret i, at det er meget utilfredsstillende at få præsen-teret udvalgsbilag – som man oven i købet har gjort opmærksom er væsentlige for ens stilling – når man allerede sidder ved ordførerbordet. Og så et bilag på 2 sider! Jeg måtte oven i købet for at få det gå ned og spørge embedsmændene i embedsmandslogen, på trods af at det var lovet både af ministeren og af formanden, at det ville foreligge her til morgen i god tid inden behandlingen. Jeg beklager det meget, og det er desværre ikke første gang under behandlingen af dette forslag, at det er sket.

Både formanden og ministeren ved i hvert fald, at et af de meget store problemer i dette forslag er, hvorvidt der er tale om ekspropriation eller der ikke er tale om ekspropriation, og så må det også være væsentligt for folketingets medlemmer, at det bilag fra justitsministeriet, som belyser dette problem, kommer frem, så ordførerne i det mindste har lejlighed til at læse det.

Det er jo rigtigt, som hr. Keld Andersen sagde, at det var bestemt ikke uden betydning for denne sag, at der kom en fornyet udvalgsbehandling. Vi har gjort gældende, også under andenbehandlingen, at forslaget ikke var tilstrækkeligt gennemarbejdet, og at der ville være i massevis af problemer. I et kort udvalgs møde efter andenbehandlingen diskuterede udvalget grundigt nogle forskellige ting, og lige pludselig dukker der, helt tilfældigt, et helt nyt problem op, nemlig problemet: hvad vil der egentlig ske med en grundejer, som bebor sit eget lille hus i et sådant byfornyelsesområde? Og det er ikke noget utopisk noget, for vi kender alle sammen sådanne kvarterer: der er H. C. Andersen-kvarteret i Odense, vi har nogle i Ålborg, og de findes i Helsingør, hvor de har små bitte, gamle huse, der ligger i et område, som typisk skal byfornys.

Hvad sker der med en sådan grundejer, når lovforslaget er vedtaget? Han er ikke dummere end andre mennesker her i landet, så han skynder sig selvfølgelig at leje huset ud til en lejer, og så får han grundkapital, rentesikring og alle mulige offentlige lån og støtteordninger. Han har kun ét års opsigelse, fordi det er en enfamiliesbolig, så når alle problemerne med byggearbejde osv. er løst, har han sagt lejeren op, og så flytter han ind selv. Og så kommer det utrolige: han skal

ikke tilbagebetale én krone, ikke én! Det er bekræftet af ministeren, og det er bekræftet af boligministeriets embedsmænd.

For så at løse problemet gør ministeren noget, som han ikke skal have utak for. Han tager det ændringsforslag op, som fremskridtspartiet stillede i sidste uge, men som ministeren og hans parti stemte ned, og siger: ja men så må vi vedtage det forslag, for så løser vi dette problem. Jeg synes, det er en udmærket idé, at man erkender sine fejl, og jeg skal da kun rose ministeren for, at han synes, mit ændringsforslag var så godt. Jeg skal også rose ministeren for en anden ting: hans er endnu bedre end mit. Ministeren er nemlig for første gang begyndt at tænke sådan lidt forretningsmæssigt, idet han nu siger: ja men det mindste må dog være, at man betaler markedsrenten. Det er jeg helt enig med ministeren i, men jeg dristede mig sandelig ikke til at stille et sådant forslag og tro, at jeg kunne få den socialdemokratiske folketingsgruppe til at stemme for det. Men det gør ministeren nu selv, og det skal han sandelig heller ikke have utak for.

Jeg synes dog nok, det bør påpeges heroppefra, at når ministeren siger: o.k., nu har jeg stillet ændringsforslaget, og socialdemokratiet så kommer og siger: ja men så skal vi have et tilsagn om, at man ikke benytter sig af grundlovens bestemmelser til at samle underskrifter, er vi nærmest kommet i en farceagtig situation. Ministeren og socialdemokratiet erkender, at der er et væsentligt problem, et kæmpestort hul i loven, og stiller et ændringsforslag, og når vi så siger, at vi vil bruge vor grundlovssikrede ret, så siger ministeren og socialdemokratiet: så er det ikke noget problem længere, så trækker vi ændringsforslaget tilbage og lader hullet stå vidt åbent for enhver; alle kan vandre igennem det, hvis de vil.

Det er en uanstændig måde at lovgive på, specielt når man allerede inden behandlingen ved, at problemet er der. Det hjælper ikke noget, at man siger, det er et lille problem. Det hjælper ikke noget, at man siger, det kun er 1.000 ejendomme, der kan gøre brug af det. Så længe der bare er én ejendom, der kan gøre brug af det, bør det være en forpligtelse for hvert eneste medlem i dette folketing at sikre sig, at et sådant hul ikke forlader folketinget efter tredje behandling, uden at det er dækket.

[Kirsten Jacobsen]

Og må jeg så sige til ministeren, at ligegyldigt om ændringsforslagene fra nr. 4 til nr. 7 bliver vedtaget, vil fremskridtspartiet, som vi sagde allerede efter første behandling, deltage med alle vore mandater i en underskriftindsamling, som skal forhindre, at dette lovforslag bliver lov, før vælgerne ved et folketingsvalg har fået lejlighed til at tage stilling til det, specielt efter at vi ved, at der er mange problemer, vi ikke ved noget om. Men der er også problemer og huller i loven, som vi ved noget om i dette øjeblik, og som socialdemokratiet og ministeren ikke er villige til at løse, hvis man ikke giver dem et tilsagn om, at man ikke vil indsamle underskrifter. Den taktik deltager fremskridtspartiet ikke i.

Kalnæs (SF):

I den udvalgsbehandling, vi har haft mellem anden og tredje behandling, er der kommet både nogle gode og nogle dårlige ændringsforslag efter vor mening. Det ligger sådan, at der er stillet to ændringsforslag, nr. 1 og nr. 2, som er tiltrådt af et flertal i udvalget, og vi er meget glade for, at de er kommet med og skulle kunne vedtages, da vi mener, de kan forbedre lovforslaget.

Ud over det er der fremsat to ændringsforslag af SF og VS i fællesskab, nr. 3 og nr. 8, og dem mener vi også man burde vedtage. Jeg vil gerne sige om ændringsforslag nr. 8, at det er en ganske lille ændring, som vi dog mener kan få betydning i nogle tilfælde. Det drejer sig om spørgsmålet om indstillingsret til byfornyelsesnævn, og da synes vi, det var rimeligt ikke at stille det krav, at kun landsomfattende sammenslutninger af ejere og lejere har indstillingsret. Byfornyelsesnævne nedsættes i amter eller kommuner, derfor bør store lokale lejer- og ejerforeninger også have indstillingsret, og det opnår de, hvis man vedtager ændringsforslag nr. 8.

Så er der ændringsforslagene nr. 4-7, og det er jo dem, der drejer sig om den handel, som der er tale om mellem boligministeren og de borgerlige partier, om, hvorvidt de borgerlige partier skal lade være med at samle underskrifter til udsættelse af lovforslagets stadfæstelse. En sådan handel kan vi selvfølgelig ikke deltage i. Vi har gentagne gange sagt, at vi mener, det er vigtigere, at vi får lavet en god byfornyelseslov, end at vi slækker på kravene i den for dermed måske at få

lokket nogle til at lade være med at samle underskrifter. Den ændring kan vi altså ikke gå med til. Det er specielt ændringsforslag nr. 5, som vi naturligvis stemmer imod, hvorimod vi godt kan støtte nr. 4 og nr. 6. Ændringsforslag nr. 4 drejer sig om en skærpeelse af den rente, der skal betales for indskud af grundkapital.

Ændringsforslag nr. 7 er vi altså imod sådan set, fordi det hænger sammen med ændringsforslag nr. 5, men hvis nr. 5 vedtages, bør ændringsforslag nr. 7 selvfølgelig også vedtages.

Boligministeren (Erling Olsen):

Når jeg har bedt om ordet på nuværende tidspunkt, er det, fordi jeg forstår, at partierne venstre og de konservative meget nødtig på nuværende tidspunkt vil tage stilling til, om de skal indsamle underskrifter for at få loven frosset ned til efter næste valg.

Samtidig er jeg i den situation, at jeg, hvis jeg ikke kunne få et sådant tilsagn, ville være nødt til at trække det ændringsforslag, der hedder nr. 7, og dermed ville vi komme i den situation, at vi på grund af lovteknik fik sagerne til at gå op i en unødvendig spids. Disse ting kan klares, hvis man i stedet for indsætter en ny paragraf, som siger, at hvis loven ikke stadfæstes inden den 1. juli 1980, udgår § 57, stk. 4. Så har man tiden til at se loven i dens helhed, så er det klart, hvad der ligger i den, og hvis man vil diskutere det i udvalget, er jeg rede til at komme til en sådan diskussion i udvalget.

(Kort bemærkning).

Svend Andersen (S):

Jeg skal på baggrund af de bemærkninger, ministeren her gjorde, på socialdemokratiets vegne anmode om, at mødet udsættes.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Der er ikke over for mig givet udtryk for, hvor længe mødet ønskes udsat, men jeg går ud fra, at vi kan genoptage det i dag kl. 14.00. (*Wilhelm* (VS): Jeg protesterer mod, at man ikke gør ordførerrækken færdig. Man har haft halvdelen . . .).

Formanden:

[Formanden]

Ja men der er altså anmodet om udsættelse af mødet, og det plejer vi altid at respektere uden hensyn til, hvilket parti, stort eller lille, der beder om det. Det er en meget lang praksis, som jeg ikke erindrer nogen undtagelser fra. Jeg ser, at enkelte medlemmer nikker. Det er en praksis, som folk, der kender dette hus, kender.

Mødet er udsat til kl. 14.00.

Mødet udsat kl. 12.27

Mødet genoptaget kl. 14.00

Formanden:

Da jeg lige har fået besked om, at man stadig drøfter spørgsmålene i boligudvalget, skal jeg udsætte mødet yderligere et kvarter, til kl. 14.15.

Mødet udsat kl. 14.02

Mødet genoptaget kl. 14.15

Formanden:

Der er nu over for mig fremsat ønske om, at tredje behandling standses, og at lovforslaget henvises til fornyet udvalgsbehandling. Jeg stiller forslag i overensstemmelse hermed, og hvis ingen gør indsigelse, vil jeg betragte dette forslag som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Jeg skal som følge af den nu vedtagne beslutning lade punkterne 2-4 udgå af dagsordenen.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Tredje behandling af:

Forslag til lov om kapitalindskud i Det Danske Stålværk A/S.

(Lovforslag nr. L 235. Fremsat 14/5 80. Første behandling 21/5 80. Betænkning 23/5 80. Anden behandling 29/5 80).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Rahbæk Møller (SF):

Jeg skal oplyse, at socialistisk folkeparti vil stemme for forslaget om kapitalindskud i Det Danske Stålværk.

Det er ikke uden betænkelighed, vi gør det. Aktionærkredsen udgøres af så kapitalstærke virksomheder som A. P. Møller, storbankerne, Carlsberg-Tuborg osv. Det er fantastisk, at staten gang på gang bringer sig i den situation, at disse virksomheder uden videre kan indkassere udbyttet i de gode år, medens staten går ind og sikrer virksomhedens eksistens i dårligere tider. Det har heller ikke stemt os mildere over for forslaget, at staten har gjort kapitalindskuddet betinget af indførelse af produktivitetsfremmende lønsystemer. Dette forhold må imidlertid vejes op mod virksomhedens betydning. Der er tale om en genbrugsvirksomhed, der er tale om en virksomhed, der har stor betydning for beskæftigelsen og betalingsbalancen.

Staten hælder hvert år milliardbeløb ud i diffuse erhvervsstøtteordninger med meget blandet virkning. Socialistisk folkeparti har længe protesteret mod denne politik og forlangt erhvervsstøtten omlagt til en mere målrettet indsats, og her må vi erkende, at støtten til Stålværket er en af de mest fornuftige af de eksisterende erhvervsstøtteordninger i og med, at den er målrettet og faktisk gavner ressourcebevarelse, beskæftigelse og betalingsbalance.

Vi vil benytte lejligheden til at sige, at det er sidste gang, socialistisk folkeparti går med til at støtte Stålværket under disse former. I alle de lande, vi sædvanligvis sammenligner os med: Norge, Sverige, Finland, England, Irland, Holland, Belgien, Frankrig, Italien, Vesttyskland osv., har staten måttet gå ind i stålproduktionen, men alle steder er det sket ved et direkte statsligt engagement, og i de fleste lande har staten en kontrollerende indflydelse på størstedelen af stålproduktionen. Der er ingen grund til, at vi også på dette område skal være det mest konservative land i Europa – eller det mest liberale, om man vil; der er vel efterhånden ingen forskel.

Hvis vi skal ud i en tredje redningsaktion, må ejendomsforholdene reorganiseres, så staten får indflydelse for sine penge, og så de ansattes indflydelse på egne arbejdsforhold sikres.